

Home Ter Linde

“De Broeders van Liefde in Gent openen een nieuw instituut voor gehandicapte volwassenen in Deinze, genaamd Huize Ter Linde”, liet mijn moeder me weten.

Dat is fantastisch dacht ik! Ik kan er met mijn fiets naar toe en mijn diploma en ervaringen met gehandicapte volwassenen en kinderen zijn perfect om daar te solliciteren. Ik was heel benieuwd wat voor jobs ze aanboden. Met een enkel telefoontje werd ik de volgende dag uitgenodigd voor een interview. Dat liep van een leien dakje!

Het was december 1996. Ik was 26 jaar jong en met mijn CV in de hand stapte ik gezwind het gebouw van Huize Ter Linde binnen, klaar voor het interview. Veerle N., de coördinator van Ter Linde en Johan Van Holderbeke, de Orthopedagoog, verwelkomden me. Ik had geen idee wat te verwachten. Ik voelde me erg op mijn gemak en was heel nieuwsgierig meer te weten te komen over de instelling en de open jobs.

Veerle en Johan waren zeer vriendelijk en gaven me een goed gevoel. Tijdens dit interview ontdekte ik het volgende:

* Ter Linde is een woonhuis en dagcentrum in Deinze. Het woonhuis bevat drie woongroepen, de Brem, de Hulst en de Distel en bieden elk een permanent thuis voor tien volwassenen met een verstandelijke beperking. Alsook komen dertien deelnemers elke dag naar het dagcentrum.

* De Brem bood een thuisomgeving voor tien personen met een licht

verstandelijke handicap en had reeds de deuren geopend voor hun bewoners. De Hulst zou tien volwassenen met een matig intellectuele handicap gaan huisvesten en de Distel tien volwassenen met een ernstige of diep intellectuele handicap. De Hulst en de Distel moesten nog steeds hun opvoeders aannemen. De bewoners zouden na de feestdagen hun intrede nemen.

* Met mijn diploma Graduaat Orthopedagogie in de hand kon ik solliciteren voor een functie als hoofdopvoeder. Veerle vertelde me dat de hoofdopvoeder posities reeds waren gevuld. Ik hoopte op een hoofdvoeder positie, daar ik ervoor had gestudeerd en het loon ook veel hoger lag. Tegelijkertijd zag ik er de perfectie van in om als gewone opvoeder te starten. Dit was trouwens pas mijn tweede professionele job als opvoeder en ik had nog geen ervaring in dit grotere instituut van de Broeders van Liefde.

* Alles voelde tot nu toch zeer goed aan! Het interview verliep spontaan en ik voelde me ontspannen. Mijn bedoeling was om erachter te komen wat ze te bieden hadden en waar ze naar op zoek waren. Ik gebruikte mijn intuïtie als leidraad en besloot dat als wat ik vernam goed aanvoelde, ik de job zou aannemen.

* De open posities omvatten ochtend-, dag- en avonddiensten. Ik was erg blij te horen dat er een aangewezen opvoeder was voor de nachtdiensten. Ik wou geen job meer aannemen waarvoor ik 's nachts aanwezig moest zijn. Alles wat ik tot nu toe over de job hoorde, klonk mij goed in de oren.

Veerle en Johan keken mijn cv na en merkten de vele ervaringen op die ik had met mensen met een handicap, met kinderen en met groepen. Alsook de andere vaardigheden, zoals koken en activiteiten organiseren, waren een pluspunt. Ik had een rijbewijs wat ook nodig was om de bewoners naar de activiteiten te voeren in de gemeenschap.

Diezelfde middag belde Veerle me terug en kreeg ik een baan aangeboden als opvoedster in de Hulst. Hubert was onze hoofdopvoeder en drie andere opvoeders en mezelf vormden ons team. Samen zouden we tien volwassenen met een matig intellectuele handicap en tussen de leeftijd van 25 en 65 jaar begeleiden. Elke bewoner had zijn eigen slaapkamer, we hadden onze eigen woonkamer, keuken en ons eigen

opvoedersbureau.

Ik werd op de hoogte gebracht dat ons meubilair zopas was geleverd en moest worden geassembleerd. Alles moest worden geïnstalleerd en georganiseerd voordat onze bewoners in ons leefgroep kwamen inwonen. Ik vond dit fantastisch! We hadden 3 weken de tijd om ons te vestigen, onze leefgroepsomgeving te creëren en in te richten. Zo kon ik ook de andere opvoeders, de instelling en verwachtingen beter leren kennen voordat we onze tien bewoners in hun nieuwe huis verwelkomden.

Met plezier aanvaarde ik deze job. Alles voelde goed aan. Ik werd aangenomen en kon meteen beginnen. Het was begin december. Op 4 januari 1997 zou de faciliteit officieel worden geopend en alle bewoners zouden hun intrede nemen.

Dit was een nieuwe situatie voor iedereen. De bewoners moesten zich aanpassen aan hun nieuwe thuisomgeving, de nieuwe regels, hun nieuwe huisgenoten en opvoeders en ook wij als opvoeders moesten ons aanpassen aan alle nieuwe aspecten van het werk. Ik vond het leuk dat ik niet in een reeds gevestigde omgeving hoefde binnen te stappen, we creëerden het allemaal nieuw samen.

Ook genoot ik van de interacties met de familieleden van de bewoners. Door de familiedynamieken te observeren, heb ik de bewoners en hun omstandigheden beter leren begrijpen. De achtergrondinformatie lezen in een dossier is niet hetzelfde als de familie zelf te ontmoeten en met hen een relatie op te bouwen. Ik heb die interacties enorm gewaardeerd. Ook het gezin kon ons leren kennen en aanvoelen in welke handen ze hun gehandicapte kind of familielid toe vertrouwden. Ik vind dit een zeer belangrijk menselijk aspect van het werk als opvoeder.

Onze groep was een gemengde groep. Sommige bewoners waren zeer open en sociaal en hielden ervan om met je te communiceren. Anderen waren meer introvert, sommigen autistisch en leefden in hun eigen unieke wereld en hadden het moeilijker om te communiceren. Ik voelde voor hen allen een oprechte genegenheid. Ieder met hun eigen unieke kwaliteiten, gewoonten en gedragingen. Het duurde niet lang voordat iedereen elkaar kende en er een unieke groepsdynamiek ontstond. We hadden ook te maken met onvoorspelbaar agressief gedrag. Vooral in het begin, wanneer een nieuwe groep wordt samengesteld weet je niet op voorhand hoe alles

zal verlopen.

Ik werkte drie verschillende diensten. In de ochtenddienst maakten we de bewoners wakker, ontbeten we samen en werd er samen afgewassen. Daarna ging iedereen naar een ochtendactiviteit. Dit kon een groepsactiviteit zijn, zoals naar de markt gaan in Deinze op woensdag voormiddag, in de tuin werken, helpen bij het bereiden van het middagmaal, naar een atelier gaan, knutselen en nog veel meer. Rond de middag dekten we samen de tafel, aten we samen het middagmaal die we zelf in onze keuken hadden klaargemaakt, deden we de afwas en werd dit alles opgevolgd met een siesta. Alle activiteiten werden samen gedaan met de bewoners. Het dag- en weekschema werden via foto's en prentjes op een groot bord in onze woonkamer weergegeven, zodat iedereen de routines kon volgen. Het bieden van een gezellige en liefdevolle thuisomgeving was een belangrijk aspect van het werk. In de namiddag na de siesta werd er terug een activiteit aangeboden. Daarna kwamen we allemaal weer samen in onze eigen leefgroep. Als avondmaal aten we meestal boterhammen met charcuterie, kaas en ander beleg. Na het avondmaal begeleiden we de bewoners in het nemen van een douche. 'S Avonds ging er het meestal rustiger aan toe. Sommigen keken tv, sommigen zaten in hun kamer, liep rond of hielden zich bezig met hun persoonlijke hobbies.

Het bijwonen van wekelijkse vergaderingen met andere maatschappelijk werkers en werknemers was ook onderdeel van het werk.

De gewoonten, gezichtsuitdrukkingen, lach en unieke expressies van elke persoon is wat dit soort werk voor mij zo geweldig maakte. De persoonlijke opgebouwde unieke relaties zijn onbetaalbaar! Zelfs nadat ik deze job had verlaten, bleef ik onze bewoners af en toe bezoeken en ervaren we nog steeds onze unieke band. Steeds blij elkaar terug te zien! Zelfs na mijn verhuis naar Amerika belde ik hen af en toe eens op. Eens gedag zeggen, elkaars stem horen en hen laten weten dat ik aan hen denk. De liefdevolle relaties die ik in mijn leven heb opgebouwd hou ik graag actief. Dat is voor mij waar het zich in het leven om draait. Mijn relaties met anderen is een weerspiegeling van mijn relatie met het leven. Nog steeds als ik België bezoek, wat om de 3 à 4 jaar gebeurt, maak ik graag een bezoekje aan Ter Linde. Sommigen wonen nog steeds op dezelfde plek, sommigen verhuisden naar een andere deel van het instituut en sommigen zijn reeds gestorven. Ik ben er ontzettend dankbaar voor dat

er altijd wel iemand is die me op de hoogte brengt als een van onze bewoners is gestorven.

Ik respecteer en hou van de bewoners zoals ze zijn en zij geven me dit zelfde respect en liefde terug. Zij zijn allemaal unieke zielen in een lichaam. Een lichaam dat in onze samenleving wordt bestempeld als gehandicapt. Niet in staat te doen wat in onze samenleving als normaal wordt aanschouwd. Ik geloof dat we er allemaal zelf voor kiezen in welk lichaam we geboren worden en dit met een specifiek doel. Redenen die niet altijd waarneembaar zijn voor onze persoonlijkheid maar om goede redenen gekozen zijn door onze ziel. We leren van onze gaven en we leren van onze beperkingen. Ik probeer een ervaring niet als minder waardig te bestempelen in vergelijking met een ander. Elke ervaring is waardevol. Sommige zijn leuk en sommige meer uitdagend of zelfs pijnlijk. Ik merk dat ik het vlugst en het meest leer van die ervaringen die het minst comfortabele zijn.

Ik genoot van mijn interacties met de bewoners en de korte communicaties met de familieleden. In sommige instanties was ik in staat om het gezin te begeleiden bij een overlijden in de familie. Het voelde voor mij heel natuurlijk en vanzelfsprekend aan om de rouwende familieleden in deze moeilijke periode te ondersteunen en tegelijkertijd onze bewoner te helpen het verlies van hun familielid te begrijpen. Dit te kunnen doen was een geschenk voor mij. Het creëren van een veilige omgeving waar anderen zich gesteund voelen en erkend worden voor wie ze zijn als waardevolle mensen is wat mijn leven compleet maakt.

Mezelf kunnen zijn en anderen zichzelf laten zijn, is mijn levensdoel.

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst
toegevoegd of verwijderd te worden.)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 – Deel 1 - Inleiding
Week 2 - Een Ruwe Start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare Hand
Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Contact met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial
Week 13 - Wat gebeurt er als het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Deel 2 – Inleiding
Week 15 - Het uiten van mijn authentieke natuur
Week 16 - Seksualiteit - Deel 1 - Eenheidservaring
Week 17 - Seksualiteit - Deel 2 - Afgescheidenheid
Week 18 - Seksualiteit - Deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme Relaties
Week 20 - Amerika - Deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - Deel 2 - Letterlijk in a film gestapt
Week 22 - De smaak te pakken als kotstudente
Week 23 - Rijdend op de hoge en lage golven van het leven
Week 24 - Een holistische visie op genezing
Week 25 - Internetaansverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut
Week 26 - De jongere Mieke in actie - Deel 1
Week 27 - De jongere Mieke in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-Initiatie
Week 29 - Extra Vrijheid en Onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Huize Ter Linde